

Maria Carole

NELVIKAN TYTTÄRET

Jahka

NELVIKAN TYTTÄRET

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi on kielletty tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti.

© 2026 Maria Carole

Kustantaja: Jahka, Ranska (jahka@mcarole.com)

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-2-9581710-1-8

Tulen tyttäriä (2014) ja *Sinisen talon noita* (2019) ovat ilmestyneet alunperin Osuuskumma-kustannuksen julkaisemina.

Kannen ruusukuva: Bluemoont / Pixabay

Kansi ja taitto: Jahka

Kartta: Magdalena Hai

Vinjettikuvat (kaikki public domain):

s. 28, 309: Bernhard Wenig / Deutsche Kunst und Decoration

s. 207: Frank Zimmerman

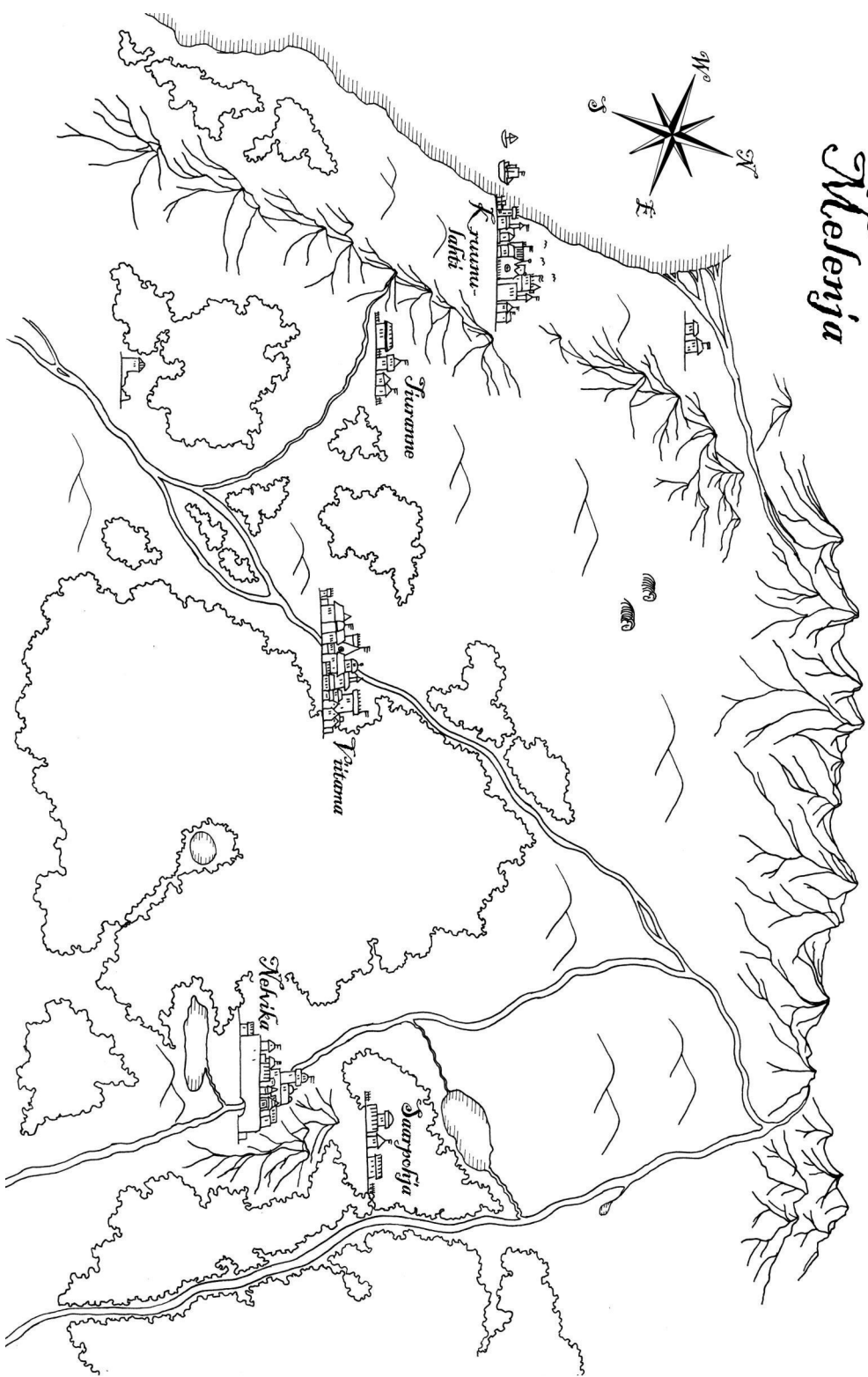
s 403, 441, 569: The Library of Congress.

Maria Carole

NELVIKAN TYTTÄRET

~ Tulen tyttäriä ~
~ Sinisen talon noita ~

Melenja

TULEN TYTTÄRIÄ

Naarni veti huopaa paremmin ylleen. Kylmä tunki maata pitkin vaatteiden alle, kostea paita liimautui rintoihin. Riuhtominen herätti Anneken, joka murahti unisen huolestuneena, kierähti lähemmäs ja kietoi käsivartensa hänen ympärilleen. Anneke kysyi kuiskaten, näkikö hän taas painajaisia. Naarni mumisi jotain myöntävää ja kääntyi kyljelleen. Anneke jäi siihen, kuorsasi kevyesti hänen niskansa takana. Naarni sulki silmänsä uudelleen toivoen, että saisi nukuttua vielä hetken. Edes siihen saakka, että syvin pimeys hellittäisi.

Rauhallista unta oli turha odottaa. Levottomuus oli liikaa. He lähtisivät tänään paluumatkalle, joten uni vain palaisi kosken kuohujen kanssa. Ne painaisivat toivon joen pohjalle pikkukivien seuraksi. Lähes joka yö hän oli herännyt palellen, hän joka ei palellut koskaan.

Naarni vääntäytyi jaloilleen ja laavusta ulos, kauemmas metsään tarpeiden kutsumana. Hän kaivoi tulukset taskustaan, löi niillä kipinän ja antoi pienen liekin väristä kämmenellään. Hän kohotti kättään pakkasen puremaa nenänpäätä kohti. Jotain hyötyä oli tulen taloon syntymisestä.

”Mene nukkumaan, ehdit vielä torkkua hetken”, hän sanoi nuotiota vahtivalle sotilaalle, ”minä en enää osaa.”

Mies luovutti paikkansa ilomielin ja Naarni istui nuotion viereen, yhä hieman tokkurassa. Laavusta herääminen oli vuosi vuodelta vaikeampaa. Jos se oli nuorenakin ollut vastenmielistä, nyt tieto päivän velvoitteista aiheutti lähinnä pahoinvointia. Pian valo nousisi puiden latvojen taakse, muutkin kampeaisivat ylös ja he pääsisivät viimeinkin liikkeelle. Tilanne oli jo niin rauhallinen, että riitti kun pari joukkuetta jäi vartioon. Itäiset olivat luovuttaneet, endorien kanssa oli neuvoteltu sanoin ja ase-in kuukausitolkulla.

Jatkuva kaihertava kylmyys alkoikin riittää. Naarni oli kuumaverinen, mutta tuns silti hetkittäin koleuden nivelissään.

He olivat joukon kärjessä rinnakkain. Naarni hengitti pakkasen tuoksua, joka oli vieläkin turhan voimakas. Kunhan he ehtisivät Nelvikaan, hän linnoittautuisi viikoksi tulisijan eteen, olisi tapaamatta ketään ja puhuisi korkeintaan Kanelille.

Sillan juurella Anneke haastoi hänet: ”Kumpi on ensin toisella puolella?” Oli jo komentanut hevosensa laukkaan Naarnin huomaamatta. Hän ratsasti perästä, kuuli kavioiden tasaiset iskut sillan laudoissa. Anneke pääsi ensin yli, kääntyi katsomaan tulosuuntaan, ja kerettyään pois sillalta Naarni näki naisen silmien laajenevan. Hän kuuli jylinän ennen kuin ehti pysäyttää hevosensa ja kääntyä katsomaan mitä Anneke näki.

Silta murtui keskeltä suurina paloina, tolpat notkahtivat ja antoivat periksi. Ainakin viisi miestä oli hajoavien ja sinkoilevien laudankappaleiden keskellä, mylvähdyksissä ei ollut mitään inhimillistä. Joukon perukoille jääneet yrittivät saada pelosta vauhkootuneet ratsunsa asettumaan, jotta pystyisivät perääntymään. ”Mitä pers-?” Anneke henkäisi.

Naarni seurasi kaikkea voimattomana, eikä uskonut hetkeäkään sattuumaan. Sotilaat katosivat hevosineen, suurena massana Kannerjoen ruskeisiin kuohuihin. Se ei ollut mikään puro, ylös pääsisivät ainoastaan veden lapset ja heistäkin vain ne, jotka olivat yhä tajuissaan.

He eivät olleet yksin. Varmuus nousi selkärankaan pitkin. Naarni keräsi suitset oikeaan käteen ja veti miekan huotrasta. Liike sai Annekenkin valpastumaan. Naarni pyöräytti hevosensa ympäri ja kuunteli hengittämättä. Nuoli vilahti aivan vierestä. Ei ollut kummoinen ampuja, mutta seuraava saattaisi osua.

Naiset nostivat hevosensa liikkeelle, mutta ehtivät vain seuraavaan tienmutkaan, kun tielle kaadetut puunrungot katkaisivat laukan. Naarni kiristi otettaan miekastaan ja vei hevosensa hitaasti runkojen ohi takaisin tielle. Metsä alkoi tiiviinä seinämänä aivan hänen vierestään. Anneke seurasi perässä ja yhtäkkiä Naarni näki silmäkulmastaan tämän sivaltavan. Parahdus paljasti endorin. Anneke käänsi miekkaansa ja veti sen pois. Nainen huohotti raskaasti Naarnin siirtyessä lähemmäs.

”Niitä on useampia”, Anneke sanoi ja koetti saada silmiinsä edes yhden metsän varjoista.

Naarni kuuli rasahduksen miekkakätensä puolelta ja iski sokeasti. Hän osui endorin olkapäähän ja sivalsi toistamiseen. Kaneli hänen allaan sävähti, vaikka olikin taistoihin tottunut. Anneke kääntyi katsomaan, väärään suuntaan, ja Naarni kuuli naisen rääkäisevän. Kyljessä oli kylmänkynsi, jonka jäisellä pinnalla kimalteli verta. Naarni kurotti ja löi niin kovaa kuin jaksoi, kalpea endori irrotti viimeinkin otteensa kylmänkynnestä. Naarni ojensi kätensä kiskoakseen aseensa irti Anneken kyljestä. Se oli osunut juuri nahkaisen haarniskan reunan viereen, muttei ollut onneksi uponnut kovin syvälle. Veri värjäsi palttoon punaruskeaksi.

”Niitä on liikaa.”

”Pari kolme”, Anneke vastasi, ”kyllä sinä niistä selviät. Älä minusta välitä.”

Naarni haistoi puolenkymmentä pakkasen seasta. Yksin hän olisi saatanutkin jäädä kokeilemaan onneaan, mutta nyt Anneken silmät olivat kivusta sameat. Naarni tiesi, että ainoa mahdollisuus olisi paeta. Anneken hevonen korskahti, kun nuoli iskeytyi sen lavan taakse. Nainen pakotti hevosen liikkeelle ja he pakenivat, kunnes eläin lyhyhistyi Anneken alta vieden naisen mukanaan. Tämä osui tienvarren nuorten honkien runkoihin välttämättä juuri ja juuri päälleen kaatuvan hevosen. Naarni pysähtyi ja auttoi kovaan ääneen kiroavan Anneken puolittain pystyyn. Maahan iskeytyminen oli murtanut naisen säären.

Anneke tuijotti ratsuaan. ”Se pitää tappaa!”

”Ei, meidän pitää mennä!”

”Se kituu! Tekisit Kanelillekin!”

Naarni henkäisi, sivalsi hevosen kaulan auki sääliä tuntien ja auttoi sitten Anneken eteensä Kanelin selkään. Nainen puristautui hevosta vasten, ja Naarni jatkoi niljakasta tietä kunnes huomasi ratsun väsyvän ja Anneken otteen höltyvän. Ehkä he olisivat jo tarpeeksi kaukana. Hän pysähtyi, veti Anneken alas selästä ja tutki tämän vammoja. Knameiran otsalla oli hikikarpaloita huolimatta siitä, että pimeä ja ilkeä talvimyrsky oli noussut heidän päälleen nopeasti. Metsään he eivät voisi jäädä yöksi.

”Tästä eteenpäin on kai kylä”, Naarni muisteli, ”Saarpohja, jos en ole väärässä. Jaksatko?”

”Onko se kaukana?” Kysymys ei ollut kuiskausta voimakkaampi.

”En tiedä, en osaa sanoa missä kohtaa Itämetsää ollaan.”

”Jätä minut sitten tähän.”

”En!” Jos Anneke ei pysyisi hevosen selässä, Naarni jäisi itsekin ja yrittäisi saada heille suojan yöksi. ”Kyllä sinä jaksat.”

He etenivät aiempaa hitaammin. Joskus sen hemmetin kylän olisi tullava vastaan.

Metsän keskeltä sukelsi esiin yksinäinen pimeä pihamaa. Naarni tajusi olevansa ihmisten ilmoilla vasta, kun oli jo portin kohdalla. Talon ikkunoista välkkyyi himmeä valo, ja hän näki myrskyn läpi pienen liekin myös pihan perällä. Joku oli ulkona lyhdyn kanssa. Naarni epäröi hetken, laskeutui hevosen selästä, työnsi kirskuvan portin auki ja talutti Kanelin perässään pihalle.

Emma huusi kaivolle juoksevan Aton perään. Kielsi ja tunki pelon häivähdyksen rinnassaan. Hän käski odottamaan, vaikka Attoa olikin opetettu olemaan kurkkimatta liian lähelle, vaikka kansi olikin kiinni. Atto piteli myrskylyhtyä valona, kun Emma avasi kannen vinssatakseen sangollisen vettä ylös. Tuuli lähes riipi lyhdyn pojan käsistä. Talvi oli tullut aikaisin tänä vuonna ja tämä myrsky oli kestänyt jo päivätolkulla.

Emma muistutti itseään siitä, että pihan ja laitumen ympärillä olevien pisteaitojen kunto pitäisi tarkistaa huomenna, päivännäöllä. Isä oli rakentanut ne hyvin, kuten kaiken muunkin aikanaan, mutta ikä alkoi painaa vinoon ladottuja aidaksia. Emma tarvitsi aitoja. Ne pitivät villipedot poissa. Talosta itään oli vain metsää, niin pitkälle, ettei hän oikein osannut kuvitellakaan missä se mahdollisesti loppuisi.

Aton ääni miltei katosi tuuleen: ”Äiti, tuollon joku.” Poika osoitti kädellään portille.

Emma kääntyi ja hahmotti pimeyden keskellä suuren hevosen. Pelko hiipi sisälle. Tällä säällä ei kukaan matkustanut hyvissä aikeissa.

”Pysy siinä, älä liiku mihinkään”, hän komensi Attoa.

Hevonen pysähtyi ja Emma tajusi sen mukana olevan kaksi kulkijaa. Toinen talutti hevosta, pitkä hahmo paksuun palttooseen kääriytyneenä, toinen jäi selkään nuokkumaan lähes hengettömänä kasana. Hahmo asteli lähemmäs. Emma otti Atolta myrskylyhdyn ja nosti sitä saadakseen valoa tulijan kasvoille.

”Iltaa. Onko tästä vielä pitkä matka kylään?” Ääni oli Emman odottamaa pehmeämpi.

Emma henkäisi. Puolisia. Ihmisnaiset eivät olleet noin pitkiä, saati kantaneet miekkaa kupeellaan. Sotilaita vieläpä. Emma oli kuullut huhuja kesästä saakka jatkuneista rajakahinoista idässä. Ihmiset eivät niihin sotkeutuneet, ei ollut heidän asiansa.

”Lähes tunnin verran jalan, tavan aikaan. Mutta se ei ole paljon polkua kummempi, ja eilen siin oli vielä kaatuneita puita. Hevosel ja pimeäs ette selviä sinne, täs myrskys.”

”Anneke ei kyllä jalan kykene.” Nainen vilkaisi kumppaninsa suuntaan ja näytti miettivän hetken. ”Anteeksi jos tungettelen, mutta... olisiko sinulla jotain tuulensuojaa yöksi, ja ehkä lämmintä vettä?”

Emma tiesi, ettei sotilaille kannattanut sanoa ei. Hän vinkkasi naisen mukaansa. Tämä nosti toverinsa hevosen selästä syliinsä helposti kuin lapsen, ja seurasi Emman jalanjäljissä saunarakennukselle. Nainen laski Annekeksi kutsutun ylälauteelle, kun Emma sytytti toisenkin lyhdyn valoksi. Naisten vaatteet olivat verisiä ja Anneke hengitti raskaasti. Vaatteiden alta kyljestä paljastui suuri ruhje ja säärestä ilkeä murtuma. Emma ei voinut olla kummastelematta, kuinka kukaan oli pysynyt hevosen selässä tuossa kunnossa.

Hän käski Aton istua pukuhuoneen penkille odottamaan ja kävi pyytämättä talosta sidetarpeita. Kauhtuneita lakanoita, niitä riitti. Kohta pitäisi hankkia uusia ja ehjiä.

”Minä jään tähän. Liian kylmä. Antaisit minun jo olla”, Anneke mumisi.

”Lopeta tuo! Olet selvinnyt pahemmistakin. Laitan tulen kiukaaseen, voinko laittaa?”

Nainen kääntyi kysyvänä Emmaa kohden saatuaan haavat sidotuiksi. Emma nyökkäsi, siirsi puukorista muutaman klapin kiukaaseen ja oli juuri kaivamassa tulentekovälineitä mekkonsa taskusta, kun nainen raotti ikkunan edessä riippuvan lyhdyn lasia. Sormet koskettivat liekkiä. Nainen otti sen sormenpäissä mukaansa kuin sytykkeessä ikään, kumartui kiukaan ääreen ja puhalsi liekin kädestään tulipesään.

Emman helmassa roikkuva Atto oli seurannut tilannetta silmät ymmyrkäisinä ja henkäisi: ”Vau! Mistä rouva on tuon oppinut?”

Vaikka kasvoilla kuului huoli ja väsymys, suupielessä käväisi hymynkare. ”Olen osannut ihan pienestä. Mutta älä sinä koeta, poltat itsesi.”

Nainen ojentautui koko pituuteensa kysyen, saisiko hevosen jonnekin suojan alle. Emma vastasi, että piharakennukseen mahtuisi, jos eläin suostuisi jakamaan sijansa aasin, lehmän ja vuohen kanssa. Vietyään hevosen

suojaan nainen palasi tavaroineen, laski nahkaisen säkin, jousen ja viinen pukuhuoneen nurkkaan.

”En ole edes kiittänyt”, nainen totesi, ”mikä sinun nimesi on?”

”Emma.”

”Kiitos Emma, siis. Sano miehellesi, ettemme ole pidempään harmiksi, lähdemme aamulla, kunhan Anneke saa nukuttua kipuaan pois.”

”Ei tääl ole miestä, jolle moista tarvitsisi kertoa.”

”Ah, anteeksi.”

”Ei tuota kannata anteeksi pyytää. Atto riittää tähän taloon mieheksi”, Emma sanoi ja pörrötti pojan hiuksia.

Emma nukkui huonosti, pyöri sängyssään ja vaivasi mieltään saunarakennuksessa olevilla sotilailla. Idästä ne olivat tulleet. Sieltä oli tullut kylmäkin, ja huonot uutiset. Muuten puolisia ei täällä juuri näkynyt. Eivät ne, joiden suonissa oli osa jumalten verta, viihtyneet rahvaan seurassa, vaan linnoitautuivat omaan kaupunkiinsa. Emma ei tuntenut ketään, joka olisi käynyt Nelvikassa, vaikka sinne oli täältä vain puolisentoista päivämatkaa.

Joskus ohikulkiessaan sotilaat pysähtyivät kylässä, siinä ainoassa kesti-kievarissa. He olivat itsevarmoja ja äänekkäitä, hieman alentuvaia ihmisiä kohtaan. Siitä huolimatta heitä sanottiin verrattomiksi sänkykumppaneiksi, väsymättömiksi ja määrätietoisiksi. Emma ei ollut koskaan päässyt tarkastamaan väitteen paikkansapitävyyttä. Ehkä olisi pitänyt, lämpöä ja silkkaa halua alkoi olla ikävä.

Hän heräsi auringon noustessa ja liukasteli saunalle. Lunta ei juuri ollut, mutta jätää riitti, vaikka talvipäivänseisaukseen oli aikaa vielä kuunkierron verran.

Nainen seisoi saunassa puhdistamassa kumppaninsa ruhjeita. Puolipukeisena ja paljain jaloin, vaikka harvasti laudoitettu lattia hohkasi kylmyyttä. Pohkeita kiersi liuta vaalenneita arpia ja tuoreempia naarmuja. Emma seurasi niiden verkkoa ja säpsähti, kun nainen kääntyi. Ilmeisesti tämä tunsu tarpeelliseksi selittää ulkoasunsa ja kostean palmikkonsa: ”Peseydyin, kun oli tilaisuus.”

Emma nyökkäsi tehden päätöksen: ”Tulkaa taloon, mukavampi siel on olla.”

”Kiitos, mutta minä en venytä vieraanvaraisuuttasi enempää. Me lähdemme kunhan saan vaatteet päälleni ja Anneken heräteltyä kunnolla.”

”Ette te tuonne voi lähteä! Tie on jäässä, hyvä jos siitä pääsee aasin kans. Eikä hän... tuota Anneke voi kävellä. Tulkaa nyt sisään.”

Nainen katseli häntä ilmeettömänä. Emma katui jo sanojaan, kuka hän oli antamaan käskyjä puolisisille?

”Hyvä on sitten.” Nainen nosti lauteilta syliinsä Anneken, joka kirahti kivusta ja sätti ystäväänsä liudalla kirosanoja.

”Ei kylmäkynsi ainakaan suutasi siivonnut. Jatka vielä niin tipautan sinut tähän”, nainen sanoi ja seurasi Emmaa tupaan, jossa leijui puuron tuoksu. Emma huomasi naisen kasvojen värähtävän, kun tämä seurasi Emmaa pikkukamariin ja asetti Anneken sängylle. Peitteli punaisella lakamalla verhotun huovan alle ja kumartui kuiskaamaan jotain.

Emma ojensi kulhollisen puuroa. ”Paremmiin toipuu jos saa jotain syödäkseen. Tule sit syömään itsekin.”

Kun nainen viimein istui pöydän ääreen, Emma huomasi kuinka tämä käytti kaiken itsekurinsa, jottei olisi ahminut eteensä asetettua puuro-kulhollista villipedon tapaan.

”Onko sinulla nimeä?” Emma uskaltautui kysymään.

Nainen havahtui, nielaisi ja sanoi: ”Enkö minä? En kai. Naarni minä olen.”

”Kuinka te tänne päädyitte?”

”Olet varmaan kuullut, että itärajalla on kahakoita”, Naarni aloitti ja kertoi, että idän kansat olivat liittolaisineen asettuneet turhankin tiukasti rajaseuduille. Siellä kahden vuolaan joen väliin jäävä, reilun päivämatkan levyinen alue oli lähinnä metsästysvainioita ja peltoja. Niiden kauriit, pyyt ja musta multa lihavine kastematoineen olivat ei-kenenkään maata. Kuuluvat Tammirmantuihin, jos itäisiltä kysyttiin. Kylmän kansat olivat nimensä veroisia, toivat myrskyt mukanaan. Niistä riitti tänne kauempainakin asuvien niskaan, ei tarvinnut olla edes rajaseuduilla.

”Melenjalaisten vuoksi mekin siellä olemme. Että ohra pysyisi omissa ladoissamme. Mutta sadonkorjuuaika on ollut ohi jo hyvän aikaa, joten meidän piti vetää joukkomme pois. Kannerjoen tälle puolen.” Naarni piti pitkän tauon ja kuvasi matalalla äänellä murtuneen sillan ja sen jälkeiset

tapahtumat. ”Meitä kaksi, Annekella hevonen joka eli viimeisiä hetkiään, vastassa turhan monta endoria...”

”Endoria?”

”Niin, kylmän kansoja nekin. Ikävää väkeä.”

”Sinähän olet puolinen, etkö?”

Naarni söi lusikallisen ja vastasi: ”Knameira, mielummin.”

”Knameira?” Emma oli lukenut ne kaikki kolmenkymmentä kirjaa kylän opettajan pitämästä lainastosta, mutta nämä sanat olivat vieraita.

”Puolinen on ihmisten sana. Minä olen kyllä ihan kokonainen, kaksi kättä ja jalkaa, pääkin vielä harteilla. Mutta mihin minä jäin? Niin, kun Anneke sai iskun, tiesin että meidän pitäisi paeta, tai jäisimme siihen molemmat. Ei yksi murtunut jalka mitään, mutta kylmäkynnen iskusta toipumiseen menee aikaa. Kuunkiertö, ehkä kaksikin. Inhottava ase, jättää sinut luita myöten.”

Hiljaisuuden jälkeen Emma ehdotti: ”Voitte te tähän jäädä joksikin aikaa. Kamaris on tilaa.”

Naarni kallisti päätään. ”Niin, ehkä sitten... Minä kyllä korvaan vaivasi. Mutta, pitäisi varmaan käydä tarkistamassa kuinka Kaneli voi.”

Emma tiesi seuraavan kysymyksen loistavan kasvoiltaan.

”Eikö olekin uskottava nimi uljaalle sotaratsulle?”

Naarni avasi oven päästäen viiman sisään ja katosi tallina toimivan piharakennuksen suuntaan.

Naarni. Nimi kuin vesi, joka valui puiden runkojen uurteissa keväisessä metsässä. Nainen, jollaisia ei kylässä ollut. Emma ei ollut koskaan halunnut ketään turhanaikaista pyörimään jalkoihinsa, mutta jonkun Naarnin kaltaisen hän olisi voinut ottaa. Kiehtovan ja pelottoman. Sellaisen, joka sai uteliaisuuden kuplimaan huulilla. Palasen elämästä, joka ulottui kylän ja hänen haaveidensa ulkopuolelle.

Emma huokaisi, ei sillä ollut niin väliä, ei pitänyt velloa nuoruuden-hairahduksia tai sitä mikä mahdollisesti puuttui. Siinä olisi vellomista riittänyt. Hän herätti poikansa, käski tämän aamupuurolle ja sen jälkeen ruokkimaan eläimet. Siinä Atosta oli jo iso apu, pian olisi monessa muussakin asiassa. Poika täyttäisi kuusi aivan pian, pimeimmän talven aikaan.

Emma oli juuri saanut tuvan lakaistua, kun Naarni astui sisään posket pakkasesta punaisina, vasemmassa kädessään tavarasäkkinsä ja toiselle olalle heitettyinä nauraa kihertävä Atto. Nainen roikotti poikaa hetken ylösalaisin ja laski sitten naurusta kiljuvan lapsen pehmeästi lattialle.

”Tällaisen löysin tuolta pahanteosta. Kovasti väitti eläimiä ruokkivansa, joten uhkasin kysyä äidiltä.”

”Ruokitko?” Emma kysyi hymyillen.

”Tietty. Saako nyt mennä leikkimään?”

Atto kipitti tuvan perälle. Leikinlasku oli antanut Emmalle aikaa tarkastella vierastaan päivänvalossa. Naarni oli pitkä ja voimakasrakenteinen, kuten puoliset, knameirat, aina. Punertava tukka oli suora ja paksu, miltei hevosen jouhta, ja vedetty letille niskaan. Korkeat poskipääät ahavoituneissa kasvoissa juorusivat syntyperästä. Emma epäili naisen olevan vanhempi kuin miltä näytti. Sanottiin, että knameirat elivät puolitoista kertaa ihmisen. Vuosisadan yli. Emma oli sotkeutua laskuissaan miettiessään, kuinka monta sukupolvea siihen mahtui.

Naarni nosti katseensa ylös kuullessaan tuulen ujeltavan talon rakenteissa. ”Kattosi on heikossa kunnossa. Ei kestä pitkään tällaisia myrskyjä.”

”Tiedän”, Emma huokaisi, ”pitäis maksaa jollekulle, että tulis laittamaan. Ei minul ollut varaa kesällä ja näil kelein kukaan ei ole niin hullu, että ryhtyis mokomaan.”

”Minä voisin kiivetä sinne huomenna. Käyn tänään etsimässä paanut ja työkalut, kylästä ehkä?”

”On minullakin jotain, mutta ei sinun –”

”Äh! Jotain hyödyllistä tässä on tehtävä”, Naarni keskeytti ja kiskoi palttoon ylleen. ”Tietä ylös siis? Tunnin verran jalan?”

”Juu, mutta sieltä on vaikea päästä tällä säällä –”

”Jos en selviä, niin hukkaan ovat menneet vuodet sotaväessä. Mutta jos sen verran viitsisit, että vilkaisisit välillä onko Anneke hengissä”, Naarni jatkoi pehmeämmin. ”Äläkä ota itseesi sen kielenkäytöstä, se ei aina ole lasten kuultavaa.”

Knameira katosi taas ovesta ulos ja jätti Emman seisomaan hämmentyneenä tuvan keskelle. Lopulta hän naurahti itselleen. Saisivatpahan kylässä puheenaiteita tervaa etsivästä puolisestä.

Rakastetut fantasiaromaanit yhteisniteenä

Tulen tyttäriä on romanttista fantasiaa maailmassa, jossa jumalat elävät eristyksissä vuorellaan, ja jumalten jälkeläiset sekä ihmiset välttelevät toisiaan.

Naarni on sotilas ja tulten sukua. Knameira, ei aivan jumala, muttei tavallinen nainenkaan. Naarni laskee vuosia palvelusaikansa loppumiseen, kunnes eräänä syysyönä kohtaa valolta tuoksuvan Emman ja lakkaa laskemasta. Jos vain elämä olisi samaa mieltä hänen suunnitelmistaan.

Kehuttu esikoisteos keskittyy siihen, mikä elämässä on tärkeää silloinkin kun ympärillä kuohuu.

*Ei ole sinun osasi sen parempi tai huonompi kuin muidenkaan.
Yhtä kaikki ylhäältä saneltu.*

Sinisen talon noita jatkaa Nelvikan naisten tarinaa. Auri on 17-vuotias ja kaupungin vahvimpia parantajia. Hänestä tulee aikanaan *maimo*, aivan kuten isoäidistään, jonka opissa hän on ollut pikkutyöstä lähtien. Tulevaisuus on selkeä, Auria varten piiretty polku.

Nelvikan ulkopuolella kylät täyttyvät pakolaisista, jotka sekoittavat arkea. Aurin arki sekoittuu kuitenkin pääasiassa miehestä, joka tuoksuu kuparilta ja sulavalta lumelta. Eikä Auri ole sinisessä talossa ainoa, jonka mieltä salaisuudet painavat.

Sinisen talon noita on rakkaustarina ja kasvukertomus, jossa ihmisyyys yhdistää enemmän kuin erottaa.

*Tuoksuja, jotka sekoittuivat toisiinsa, loivat aivan uutta.
Yhdessä he olivat parasta kevättä, jään alta paljastuvaa.*

84.2 / 84.2 FAN

Kannen kuva:

Bluemoot / Pixabay

